

чевата свѣтлина, и като кедръ ливанскій, и като изворъ, и като палма, и като балзамъ иерихонски. . .

— Вие ме не наричате богъ? — попита цезарь.

Священниците още повече поблѣднѣхъ; по-стариятъ пакъ заговори:

— Думитѣ ти, господарю, сѣ сладки като плодетѣ на лозата и като узрѣла смокиня, защото Пехова е изпълнилъ съ доброта сърдцето ти. Прѣдшественикътъ на твоя баща, цезарь Кай, бѣше жестокъ, но нашитѣ посланници го не наричахъ богъ, като прѣдпочитахъ дори смъртѣта прѣдъ оскверненето на закона.

— И Калигула е заповѣдалъ да ги хвърлятъ на левовѣтъ?

— Не, господарю, цезарь Кай се уплашилъ отъ гнѣва на Пехова.

И раввитѣ вдигнахъ главитѣ си, като че ли името на могщия Пехова имъ придаде храбрость. Като вѣрвахъ въ неговото могщество, тѣ по-смело захванахъ да гледатъ Нерона въ очитѣ.

— Вие обвинявате христианитѣ за изгарянieto на Римъ? — попита цезарь.

— Ние, господарю, ги обвиняваме само въ това, че тѣ сѣ врагове на закона, врагове на чловѣческия родъ, врагове на Римъ и твои, и въ това, че тѣ отдавна заплашватъ града и свѣта съ огънь. Останѣлото ще ти раскаже тая човѣкъ, устата на когото не се оскверняватъ отъ клеветата, тъй като въ жилитѣ на майка му е текла кръвьта на избрания народъ.

Неронъ се обърнѣ къмъ Хилона:

— Кой си ти?

— Твой почитателъ, Озирисе, и, освѣнъ това, недѣгъвъ стоикъ. . . .

— Азъ ненавиждамъ стоицитѣ, — каза Неронъ, — ненавиждамъ Тразея, ненавиждамъ Музония и Корнута. Мене ми е неприятенъ тѣхния языкъ, тѣхното отвращение къмъ искуството, тѣхната доброволна сиромашия.

— Господарю, твоятъ учитель Сенека има хиляди маси отъ цитрово дърво. Поискай само и азъ ще имамъ двойно повече отъ него. Азъ съмъ стоикъ по необходимость. Украси, о лучезарний, моя стоицизмъ съ розови вѣнци и турни прѣдъ мене чаша съ вино, и азъ ще ти въспѣж Анакреона тъй щото ще заглушѣ всички епикурейци.

Неронъ, комуто много се понрави епитетътъ „лучезарний“, се усмихнѣ и каза:

— Ти ми се нравишъ!